

"All the other women in the office are suing you for sexual harassment. Since you haven't sexually harassed me, I'm suing you for discrimination."

Idag har vi en ny gästbloggare, Harriet Larsson

Uteblivna trakasserier oroar

Ja, här gäller det att ta för sig utbrast en charmig äldre herre med glimten i ögat, när han passerade under misteln och höll på att krocka med min dotter i dörren, på helgens julmarknad.

Vilken tur viskade hon till mig, som redan passerat denna löftesrika symbol, att jag inte är en radikal feminist, då hade detta kunnat publiceras som en kränkning under #MeToo.

Något som oroar mig är, att jag själv aldrig varit utsatt för sexuella trakasserier. Trots glada dagar under ungdomen och yrkesåren.

Kanske sjukvårdens kvinnoöverskott satte konkurrensen ur spel under arbetstiden? Visst har det hänt, att det ett par enstaka gånger kommit en inlindad förfrågan från någon kärvänlig doktor, som passerat trygghetszonen och som ville ha sällskap på kammaren, utöver sin fru. Men, när det blev ett tydligt nej på denna intresseförfrågan både muntligt och med kroppsspråk, så avstannade dessa inviter och ointresset verkade ha spridits till eventuella kollegor av samma skrot och korn.

Visserligen kan uteblivna trakasserier vara bevis på samma tråkighet, som en tom almanacka, vilket numera för dagens kvinnor, från späda år fram till hemmets rollator, verkar vara samma fasa, som cancer eller en stroke.

Att påvisa sin upptagenhet är ett mått på socialt status och håller varumärket uppdaterat. 1000 vänner på fejan verkar bekräfta hög attraktionsgrad och att vifta med sin mobil eller en liten (omodern) almanacka och högljudd förklara *att då kan inte jag, för då skall vi till Provence, ha middagsbjudning, åka på teaterutflykt, fira barnbarns födelsedag, köruppvisning, yoga, gym, SPA osv.* Så frågeställaren förstår vilken viktig person som finns i vänningänget. Avundsjuk eller misstänksam mot imponerande aktivitetsradie är frågan?

Varför har vissa kvinnor aldrig blivit utsatta för sexuella trakasserier?

Beror det på att vi är så fula och sura, så inte ens fyllo höjer blicken?

Jag frågade först mina döttrar om mina uteblivna trakasserier från män hade gått i arv?

Och det hade det!

Båda ser bra ut, är socialt omtyckta, glada, har humor och kan ge svar på tal.

Men det som lugnar mig beträffande vår oförmåga till trakasseri inbjudan var konstaterandet från en av deras pojkvänner, att man sätter sig inte på en tjej med fast blick och som kan ge ett avväpnande och tydligt svar. Det gör att testosteronet dalar och man kommer av sig.

Undantag från denna regel är dock Centralens invandrargång som hojtar *hora*, så fort unga kvinnor passerar, men det har nu blivit så normaliserat, att det ingår i gatubilden, precis som bilbränder och stenkastning. Så sökarljuset riktas enbart mot vita män, som hoppat över skranket eller vad värre är, endast försökt sig på en klumpig uppvakning.

För att vara tydligt, så tvivlar jag inte alls på att vissa män har gått över anständighetens gräns och har tagit för sig med allt från plumpa antydningar till grova övergrepp.

Vad som dock upprör mig ännu mer är att förortens kvinnoförtryckande *skäggiga skuggor* knappt är synbara skuggor för det tongivande etablissemanget. Och skulle en ung kvinna, våga skriva på detta Metoo upprop, så åkte hon nog snabbt ut på balkongen.

Det jag tvivlar på är om alla utsatta kvinnors signalsystem presenteras ärligt vid otillbörliga närmanden under #MeToo. För vårt minne är förrädiskt. Vi minns det vi vill minnas och glömmer resten, där medskyldigheten kan vara stor.

Kulturelitens dubbelmoral

Störst frekvens av skitstövlar verkar finnas inom kultureliten, där "*Kapten Klännings*" dubbelmoral verkar ha spridits till andra feminist- och mångkulturspredikande alfahannar. Men det som saknas i MeToo debatten är just kvinnors medskyldighet med uppmuntrande leenden, varma ögonkast och knappar som knäppts upp över behagen, som gör att den manliga GPS:en visar fel.

Olika mål

Problemet är att parterna kan ha olika mål med sitt agerande. Han vill bara lätta på trycket, medan hon hoppas på snabbare karriär, stadigt sällskap eller andra fördelar och flamsar med alldeles för länge. När målluppfyllelsen uteblir, så kan den utgöra en högre grad av kränkning än själva medlet, medan han bara känner förvirring, när offerkoftan tas på över den nu knäppta blusen.

Men, nu djävlar skall dessa karlslokar få igen. Minnesbanken är välfylld av oförrätter, som sätts på pränt och skulle minnet svika, så kan MeToo:s systrar få det att vakna till liv igen. Jag tänker på Julian Assanges kärleksäventyr i sänghalmen med två kvinnor, där efterspelet med oskyddat sex blev alibi för inspärning på Ecuadors ambassad av tjänstvilligt svenskt rättsväsende, där proportionerna är groteskt förvridna i sitt fjäskeri mot USA. En skandal utan dess like, jämfört med förståelsen från dagens domstolar. Där har frisläppande av våldtäktsmän från invandragång till lite samhällstjänst blivit legio, eftersom dessa gossar med flexibel ålder mår dåligt och inte kan utvisas.

Konstigt är också medias val av namn, när det gäller publicering. Martin och Lars har stort samhällsintresse, men inte Jean och Soran. "*Sila mygg och svälja kameler*" är numera lika heligt som allas-lika-värde-svamlet, inom hela det offentliga Sverige.

Gudrun Schyman konstaterar glatt att det är dags för män att bli människor, men jag vill bestämt komplettera med det också är dags för kvinnorna.

Nu hoppas jag bara på utdelning av mistelinköp till julhelgen!

Harriet Larsson

<https://morklaggning.wordpress.com/2017/12/11/uteblivna-trakasserier-oroar/>

Alla texter är på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.